

- rim. volunt. tit. 15, num. 1. Rot. dec. 243. nu. 3, part. 8, recent. Nisi per Testatorem fuerit ipsis remissa, * quia tunc non nisi de dolo & restitutione reliquorum obstringuntur. Paris. consil. 45, num. 21, & 22, lib. 3, ubi quod videatur tantum remissa scrupulosa inquisitio quoad culpam. Sanchez, consil. moral. lib. 4, cap. 1, dub. 15, n. 13, Thomas de executor. ultim. tit. 15, n. 44, Rot. dicta decis. 243, nu. 4, part. 8, recent. Auctor hic sub n. 13, vers. quia solum videtur remissa.
- 9 Hæredibus, * aut legatariis, quorum interest, ratio reddi debet l. 1, C. si ut se ab hæredit. abstin. Thomas de execut. ultim. volunt. tit. 15, n. 14. Sive
- 10 Episcopo * cui præcipue incumbit onus istud compellendi executores, cæterosque administratores Hospitalium Montis Pietatis, Confraternitatum, ac locorum quorumcumque piorum, ut supponit Author hic num. 12. Leoncill. de privileg. pauper. 131, nu. 9, 18, & 19, Rot. dec. 355, num. 1, & sub nu. 4, & dec. 402, num. 1, & dec. 440, num. 8, in fine part. 1, recent. & in eadem causa. Gratian. discept. 395, num. 1, 7, & per totam. Spad. qui pariter in eadem causa scripsit consil. 129, nu. 1, & 12, lib. 2, ubi fuit resolutum contra Capitulum Cathedralis contrariam consuetudinem prætendentis. Spad. consil. 114, n. 1, & per totum lib. 3, ubi quod Episcopus renuentes reddere rationes de administratis locorum piorum possit excommunicare quantumvis ab eorum Principe supremo inhibitos sub pœna capitali, ne rationes reddant, cum temperamento tamen seu moderamine, de quo per Spad. dicto consil. 114, lib. 3.
- Mox dicta aded vera præexistunt, ut nec Testator prohibere possit, ne hæredes, aut executores rationes reddere compellantur, ut jam dixi. Abindè plurimum se diffundit Author hic num. 14, circa erectionem Capellæ num scilicet censetur collativa, & in beneficium constructa, & concludit regulariter talem censeri, & Ecclesiasticam, in qua de jure Episcopus se intromittit, nec aliter per testatorem, seu fundatorem cavere potest: secus verò si tales Capellanæ cum onere celebrandi certas missas constitutæ fuerint de bonis temporalibus, & sine auctoritate Episcopi, quia censetur merè laicales, * & temporales, ad quas etiam laici præsentantur Zabarell. consil. 11, sub num. 5, vers. Oratorum verò, & sub num. 6, vers. sed Oratorium. Pen. dec. 100, n. 4, & per totam, & dec. 120, nu. 1, Lutier. de re benefic. lib. 1, quæst. 5, nu. 59, & 60, latè Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 3, cap. 5, num. 4, & seq. cum adductis per Auctorem hic sub n. 14, vers. secundo deinde. In quibus absolutè loquendo tanquam concernentibus pietatem Episcopus potest se intromittere, & hujusmodi capellanias visitare * ut post alios subjungitur hic sub num. 14, vers. decipitur tamen, nisi in fundatione ipsius Capellæ aliter dispositum appareat, quibus addo Barbof. de univers. jur. Eccles. lib. 3, cap. 5, n. 11, Seraph. de c. 611, num. 1, per totam. Monet. de commutat. ultim. volunt. cap. 10, sub num. 475, prope finem vers. præterea usque ad num. 482. Rot. dec. 33, part. 2, & dec. 238, nu. 1, & per totum part. 5, recent. & in Monopolitana Hebdomadæ 14, Decembris 1612, coram Monzanedo. Antonin. de Marin. resolut. 36, num. 1, lib. 1, cum decisione ibi impressa quæ est eadem cum prædicta dec. 238, part. 5, recent. Valenzol. consil. 188, per totum lib. 2, latè Carol. Marant. respons. 89, n. 3, & seq. part. 3.

- Si intra annum Episcopus ultimam voluntatem quoad legata pia exequi non curaverit, quod anno etiam elapso * ad executionem compellere possit, animadvertunt Sanchez consil. moral. lib. 4, cap. 1, dub. 51, num. 6, Leoncill. de privileg. pauper. 131, n. 11, in fine part. 2, Joan. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 36, n. 6, ubi quod auctoritas Episcopi duret usque ad quadraginta annos. Hodie tamen facultas Episcoporum circa executiones ultimarum voluntatum restricta videtur ad annum dumtaxat, post quem jurisdictio exequendi * devolvit ad fabricam Sancti Petri privative quoad Episcopos ex constitutionibus Pontificiis, & ejusdem fabricæ Sancti Petri Congregationis Cardinalium declarationibus, de quibus apud Monet. de commutat. ultim. volunt. cap. 5, num. 151, fol. 210, Sperel. dec. 153, numero 26, & latè prosequitur Carol. Marant. respons. 68, num. 2, & per totam potissimum num. 36, & 39, ubi registrantur determinationes quædam in proposito Sacræ Congregationis fabricæ Sancti Petri part. 3, Caputaq. dec. 42, part. 3, Barat. dec. 883, num. 9, ubi quod adversus privilegia fabricæ Sancti Petri derogatio requiratur. Riv. resolut. 1354, & seq. Rot. dec. 122, n. 2, & seq. part. 7, recent. & in Romana testamenti 22, Martii 1656, s. fin. Cerro.
- Testamentorum executores etiam religiosi de licentia tamen eorum superioris ubi agitur de dispositis ad pietatem * esse possunt, ut cæteris congestis concludit Author hic n. 18, ubi quid de fratribus minoribus, & latius post alios prosequitur Barbof. de univers. jure Eccles. lib. 1, cap. 43, à num. 56, ad 71, Staiban. jun. resolut. 37, n. 42, & 43, ubi quod ultra licentiam superioris requiratur simul utilitas Monasterii, in tantum quod statutum * arcens Ecclesiasticos à munere executoris ultimæ voluntatis viribus non subsistat. Rota coram Eminentissimo Orthob. decis. 216, n. 11, & seq.
- Si duo executores à Testatore deputantur, altero ex eis deficiente, alter executionem Testamenti perficit: at si ultra duos executores Testator suæ voluntatis ordinaverit, unus * ex illis tantum superstitis mentem testatoris exequi adhuc poterit in sententia Sanchez, consil. moral. lib. 4, cap. 1, dub. 44, contrarium tamen in pluribus executoribus quod nimirum unus exequi nequeat ex professo defendit Bimius consil. 24, n. 4, & 5, Castrea. consil. 13, n. 3, in fin. lib. 1, Thomas de execut. ult. volunt. tit. 11, n. 11, Prior tamen opinio amplectenda venit ubi de relictis pauperum, aut in causam alimentorum agitur.
- Deputati executores ad Virgines maritandas non possunt distribuere legatum * in puellas intrantes Monasterium ad tradita per Monet. de commutat. ultim. volunt. cap. 5, num. 55, & seq. contrariam tamen sententiam uti veriore post alios exornat Ciardin. controv. 218, num. 6, & seq. sed declaratur istam non procedere in executoribus, qui dum habent mandatum distribuendi in maritandas, nequeunt distribuere in ingredientiæ Monasterium. Cæter. var. resolut. 37, num. 70, 77, & seq. adhuc tamen prior opinio prævalet ex traditis per Ciardin. dicta controvers. 218, num. 16. Legatis verò mille tantum puellæ, si fiat religiosa, & decem mille, si nubat, * obtinet decem mille etiam in priori casu Barbof. alleg. 83, num. 28, de offic. & potest. Episcop. part. 3, cum infinitis apud Pasqualig. quæst. 245, n. 4, & apud Ciardin. dict. contr.

- contr. 5, n. 5, & 45, Censal. ad Peregr. de fideicom. art. 37, observat. 9, fol. 256, & hæc opinio in rigore juris vera præexistit, observantia * verò contrarium suadet, juxta quam minor dos constituitur ingredienti Monasterium, quam contrahenti nuptias temporales. Rot. dec. 480, n. 2, & per totam part. 2, recent. cum adductis per Ciardin. dict. controv. 218, sub n. 45, vers. & sane.
- Ultimò inquit Author hic n. 19, circa pœnam, in quam incidunt hæredes, & executores disposita in Testamento, executioni demandare negligentes, * & concludit, quod prævia monitione ab emolumento cadant, & ipsis relictum restituere obstringantur. Sanchez consil. moral. lib. 4, cap. 1, dub. 56, n. 1, & 2, Scain. dec. Bonon. 44, n. 64, & seq. ubi tamen ex aliis negligentibus excusat Thomas tract. commun. de executor. tutor. & curator. tit. 6, nu. 3, & per totum: ubi insuper de pœna sacrilegii, infamæ & aliorum fol. 158, & 159.
- Hospitale verò quamvis laicum * regulariter præsumatur Cyriac. contr. 530, à n. 1, ad 11, Renedase. conf. 68, n. 20, & seq. & consil. seq. n. 19, & seq. Gonzal. ad regul. 8, Canc. gloss. 5, §. 4, nu. 24, Tondut. de pens. cap. 65, num. 26, Rot. dec. 106, n. 1, & 6, part. 2, divers. & in Melevitana bonorum 10, Februarii 1651. §. non obstat vers. & tale etiam coram Melio, nunc impressa apud Tondut. de pens. dec. 58, Merlin. Pignatell. controv. 6, nu. 8, cent. 1, maximè * si per sæculares regatur. Calderin. consil. 4, vers. item de relig. domib. Magon. dec. Florent. 61, §. in contrarium. Roman. consil. 477, n. 10, Cora. consil. 57, sub n. 8, vers. quia stai, lib. 3, à Pont. consil. 18, n. 6, lib. 1, Cyriac. dicta controv. 550, num. 1, Grass. de effect. clerico. nu. 122, Tondut. de pens. cap. 65, n. 30, & Rota apud eundem post tract. dec. 58, n. 4, & in Melevitana bonorum 10, Maii 1652, §. non etiam Melio. Dum tamen in eo opera pietatis exercentur locus pius dicitur ad effectum, ut Episcopus * saltem uti sedis Apostolicæ delegatus illud visitare possit, ex Conc. Trident. de reformat. sess. 22, cap. 8, Cochier. de jurisdict. in exempt. part. 2, quæst. 45, nu. 77, Ugolin. de offic. & potest. Episcop. cap. 24, §. 1, sub num. 3, vers. visitare, cum adductis per Barbof. de offic. & potest. Episcop. allegat. 75, nu. 2, & de univers. jur. Eccles. lib. 1, cap. 14, num. 26, & seq. Merlin. Pignatell. controv. 65, nu. 11, centur. 1, Nicol. in lucubrat. urinsque jur. lib. 3, tit. 39, §. 7, fol. 174, tom. 2. Malet de Hierar. & jur. Eccles. militant. lib. 4, part. 2, tit. 10, n. 7, fol. 425, Rot. dec. 30, n. 8, part. 2, rec. & dec. 58, num. 7, apud Tondut. de pens. nec Hospitale unquam reputatur Ecclesiasticum * nisi inter cætera auctoritate Episcopi, aut Apostolica erectum appareat. Merlin. Pignatell. dict. controv. 65, num. 5, cent. 1, Malet. de Hierar. lib. 4, part. 2, tit. 2, fol. 425, Tondut. de pens. resolut. 65, num. 17, & post tract. dec. 58, n. 6, & in d. Melevitana bonorum 10, Maii 1652. §. non etiam vers. quo vero Melio.
- Cum animadversione insuper quod facultas Episcopi tanquam delegati Sedis Apostolicæ visitandi Hospitalia, quantumvis laicalia non se extendit ad immediatè subiecta * protectioni regis, aut ducali ex eodem Conc. Trident. de reformat. sess. 22, cap. 8, Valase. consult. 105, n. 6, & consult. 105, num. 62, Barbof. de offic. & potest. Episcop. allegat. 75, n. 16, & de univers. jur. Eccles. lib. 1, cap. 16, n. 62, Dian. resolut. 100, part. 1, tract. 1, fol. 44, Cyriac. contr. 530, n. 8, & seq. Me-noch. cons. 948, n. 39, Fusch. de visit. lib. 2, cap. 13, n. 23, Mar. Ant. var. resolut. 14, n. 6, vers. si vero Melius ad Castillum de Alimentis.

Hospitale ibi, in Hospitali immediatè existenti sub protectione Regis, vel Principis jura Imperii habentis. Nicol. in lucubrat. urins. jur. lib. 3, tit. 39, §. 7, fol. 174, Malet. de Hierar. & Jur. Eccles. militant. lib. 4, part. 2, tit. 10, §. 2, vers. Hospitalium sub immediata: Cui opinioni omnino adhærendum venit tamen contrarium defendere inutiliter contendat Gabr. consil. 195, n. 9, & per totum lib. 2, optima id suadet ratione, quia in similibus materiis appellatione Regum * supremi quoque Principes jura Imperii habentes, ac plures Ducatus possidentes veniunt arg. ejusdem Conc. de reformat. sess. 25, cap. 9, Clem. unic. vers. nisi Regum de Baptism. Paris. consil. 112, n. 33, lib. 4, cap. 1, dub. 56, n. 1, & 2, Scain. dec. Bonon. 44, n. 64, & seq. ubi tamen ex aliis negligentibus excusat Thomas tract. commun. de executor. tutor. & curator. tit. 6, nu. 3, & per totum: ubi insuper de pœna sacrilegii, infamæ & aliorum fol. 158, & 159.

CAPUT VIII.

SUMMARIUM.

- 1 Appellatio non suspendit executionem sententiæ in causa alimentorum, & de ratione num. 2. declara ut n. 5. Amplia ut n. 14.
- 3 Alimenta quæ debentur à die litis motæ dicuntur futura.
- 4 Requisita ne in causa alimentorum appellare liceat recensentur.
- 6 Revisio non datur à decreto de manutenendo; Declara ut n. 7.
- 8 Jurisdictionis in summarissimo datur appellatio. Contrarium qui teneant n. 9.
- 10 Revisioni locum esse in dubio pronuntiandum.
- 11 Supplicationi locus est etiam in judicio momentaneæ possessionis.
- 12 Dotis in causa pauperis appellatio non datur, & de ratione n. 13.
- 15 Attentata in causa alimentorum quando inveniunt.

Judicium non suspendit appellatio interposita à sententia lata * in causa alimentorum, ut post alios admonet Author hic n. 3. Nig. de execut. cap. 4, §. 6, n. 25, Leoncill. de privil. pauper. 27, n. 4, Cabed. dec. 66, n. 7, part. 1, Surd. dec. 323, nu. 9, & ibi Hodiern. nu. 7, Guilhelm. Anch. de rescrip. & morat. concl. 40, n. 14, in fin. Paul. Rub. in annot. ad Rot. dec. 1, sub nu. 103, vers. alimenta enim, & dec. 472, n. 25, part. 9, tom. 1, recent. Fontanell. dec. 296, n. 1, 8, & per totam.

Ratio subest optima, quia appellatio suspensiva non datur in causa * alimentorum, ubi de alimentis in futurum præstandis agitur ex cumulat. hic n. 9, quibus accedunt Leoncill. de privil. pauper. 27, n. 1, part. 2, Cabed. dec. 66, n. 2, & per totam part. 1, Reusner. dec. 15, per tot. lib. 1, Merlin. Pignatell. controv. 62, n. 13, & 14, cent. 1, ubi limitat in præteritis. Jo. Carol. Antonell. de tempor. legal. lib. 2, cap. 58, n. 14, & seq. Nig. de execut. cap. 4, §. 6, n. 25, & seq. Guilhelm. Anch. de rescrip. & morat. conclus. 40, num. 14, Anton. ab Eccles. observat. 166, num. 4, & seq. lib. 1, Ripol. var. resolut. ult. num. 208, & seq. Rub. ad Rot. dec. 1, n. 104, part. 9, tom. 1, & dec. 355, num. 5, part. 9, tom. 2, recent. & in Romana alimentorum 4, Martii 1641. §. quia solutio coram Pirovano.

Ad quem effectum futura alimenta dicuntur etiam illa, quæ debentur * à die litis motæ.

Gratian. *dec. March.* 53, numer. 10, & 11, Joan. Anton. ab Ecclef. *dicta observat.* 166, lib. 1, & hanc conclusionem post alios exponat Author hic num. 13, Rot. apud Marchesan. *de commiss. part.* 1, n. 1, fol. 1171. ubi n. 2, & seq. tria recenset requisita, * ne in causa alimentorum appellare liceat, quod Judicis officio non jure actionis petantur, de futuris, & non præteritis agatur, & petentis inopia subsit. Barz. *dec. 69, num. 17, usque ad 33,* cum aliis apud Buratt. *dec. 208, n. 4, 5, & 6, & dicta dec. 355, num. 7, & seq. part. 9, tom. 2, recent. Giurb. observ. 19, num. 18, Sanfelice. dec. 132, n. 2.*

Prædicta tamen intelligi debent de pronuncia aut sententia concedente provisionem alimentorum, à qua certè non admittitur appellatio, quæ nihilominus concederetur, si per pronunciationem, * vel sententiam, alimenta in futurum pauperi denegarentur. Scacc. *de appellat. quæst. 17, limit. 7, num. 19.* Buratt. *dec. 22, num. 14, duplicata dec. 537, num. 18, in fin. part. 1, recent. Borell. in sum. decis. iii. 33, n. 382, tom. 2, Carleval. de Judic. tit. 2, disput. 8, sub num. 21, vers. ut in causis alimentorum.* Leoncill. *dec. Ferrar. 31, n. 9, & de privilegi. pauper. 27, n. 5, part. 2, & optimè declarat hic Author num. 17, & 19, Fignat. ad statut. Ferrar. rubr. 66, sub n. 36, vers. ubi licet tractans in materia dotis.* Gratian. *decis. March. 220, n. 4.*

Hinc denegata etiam manutentione in possessione, seu quasi exercendæ jurisdictionis quærebat, an daretur adversus Senatusconsultum revisio, & videbatur dicendum * quod non: quippe quoniam à decreto manutentionis sicuti non datur appellatio, ita nec competit revisio, *dec. in l. fin. num. 50, in fin. C. de edic. Div. Adrian. tollen. Nart. conf. 172, sub n. 11, vers. similiter in judicio.* Roland. *consil. 38, n. 11, lib. 2, Cyriac. controver. 366, n. 7, Post. de manuten. observ. 106, n. 1, seq. 33, & 74, Statil. Pacific. inspect. 4, cap. 2, n. 66, Anton. ab Ecclef. observat. 166, n. 13, & observat. 194, n. 4, Sperell. *dec. 96, n. 1. Surd. consil. 277, sub n. 21, vers. quod in causa.* Idem ab Ecclef. *observ. 26, n. 8, lib. 2.**

Cæterum quod denegata simpliciter manutentione detur appellatio * ac consequenter revisio comprobant Jacob. de S. Georgio in l. quisquis 6, in fine. C. quor. appellat. non recipiat. Rot. apud Pacific. de Salvian. *dec. 240, num. 4, & coram Burat. dec. 823, in princ.* Post. de manuten. observat. 66, num. 8, Laurent. Ursell. in verb. appellatio conclus. 127, n. 32, Marc. Ant. de Amat. *decis. March. 75, ex n. 12, & 21, Argel. de legitim. contrad. quæst. 2, art. 6, num. 198, & de acq. possess. quæst. 19, art. 2, n. 109, Burat. dec. 22, n. 13, Leoncill. dec. Ferrar. 31, n. 5, ad 10, Carleval. de judic. tit. 2, disput. 8, n. 21, Zacch. ad Galles. de Cameral. obligat. quæst. 37, n. 23, & seq. & post tract. *dec. 235, n. 1, & dec. 236, n. 3, Coccin. dec. 78, per totam.* Rot. apud Marchesan. *de commiss. part. 1, s. 1, fol. 733, Lanfranch. Zacch. de salar. quæst. 107, n. 15, Marefcot. var. resol. 75, n. 15, lib. 2.**

In facti specie posterior hæc opinio eo magis prævalere videbatur, quia verlabatur in summariissimo jurisdictionis mixturam habenti cum proprietate, * in quo dari appellationem admittunt Paris. *conf. 98, n. 16, lib. 2, Ofasc. dec. 25, n. 10, Pereg. conf. 2, n. 5, lib. 1, & faciunt tradita per V. Præsidem Melium alleg. 29, n. 5, lib. 2, Scac. de appellat. lib. 3, cap. 2, quæst. 17, limit. 6, membr. 9, n. 108, alios cumulat Camarat. *respons. 15, n. 73, & 74.**

Non desunt tamen qui contrarium tueantur, nimirum quod etiam * in possessorio jurisdictionis appellatio non detur. Conrad. *de moment. possess. limit. 2, s. 8, n. 21, in fin. 27, 28, & 29, Pacific. de Salvian. inspect. 4, cap. 2, n. 114, & 115, & post tract. dec. 253, per totam.*

Ex quibus in hoc posteriori fundamento saltem negari non potest quin articularis sit valde dubius, * in dubio pro admissione recursum pronunciamdum venit l. & in majorib. 20, C. de appellat. Castren. in l. 1, ff. si quis caut. *Dec. in c. ut debius extr. de appellat. Sard. dec. 27, nu. 4, Franc. dec. 120, n. 4, & 5, & dec. 351, n. 3, Gail. pract. observ. 149, n. 5, lib. 1, Ludovis. dec. 251, n. 9, Gratian. dec. March. 92, sub n. 2, vers. & in dubio.* Leoncill. *dec. Ferrar. 144, n. 5, Burfat. conf. 78, n. 14, Rimin. jun. conf. 13, n. 46, Cyriac. contr. 132, n. 52, Imol. conf. 145, n. 5, Dec. conf. 533, sub n. 2, vers. & etiam in dubio.* Giurb. *dec. 30, n. 19, & dec. 49, n. 2, Lar. dec. 39, n. 28, & dec. 77, n. 3.*

Cujus articuli debietas controverti nequit, ex quo etiam in judicio momentaneæ possessionis * supplicationem admitti noluerunt Valasc. *dec. 51, n. 43, juncto n. 47, Menoch. de adipiscen. remed. 4, n. 903, & de arbit. quæst. 70, n. 27, Roderic. de ann. reddit. lib. 1, quæst. 17, n. 49, & 51, Surd. conf. 277, n. 2, Anton. ab Ecclef. *dict. observ. 26, n. 9, lib. 2, Post. de manuten. dict. observ. 106, n. 74, relinquens quæstionem indecisam.**

In causa verò dotis constituendæ puellæ pauperi, seu restituendæ viduæ * inopia laboranti, quod à sententia earum favore lata, non liceat appellare præter hic adductos sub num. 21, vers. quamvis Ofasc. Joan. Ant. ab Ecclef. *d. dec. 166, n. 8, lib. 1, Gratian. dec. March. 214, n. 18, & 19, & dec. 220, n. 3, in fin. Leoncill. dec. 31, n. 8, Thomat. dec. Macerat. 10, n. 12, Marc. Ant. de Amat. dec. March. 43, n. 1, ubi etiam quando agitur de affectionatione dotis.* Ursell. *concl. 128, n. 315, & seq. in verb. appellatio.* Ratio subest optima, quia dum mulier, * ut sibi dos constituatur, aut restituatur, judicium suscipere cogitur, & consequenter, ut supponitur, extrema labore egessate, illius actio ad mixtam alimentorum petitionem habere videtur, ac consequenter privilegio alimentorum similis causa gaudet, ut bene ratiocinatur Author hic n. 21, usque ad eod, ut non sit jurandum in praxi contrarium observari, quemadmodum admonet Joan. Ant. ab Ecclef. *d. observ. 166, n. 8, vers. sed quamvis lib. 1, siquidem mulier posita in circumstantiis superius præmissis tantum est quod agat ad alimenta, quantum quod restitutionem dotis consequi insistat.*

Superius dicta transeunt sine difficultate, dum de alimentis noviter assignandis contenditur, sed modo dubium oritur, quando alimentarius aliqua ex causa augmentum præterit * & tunc respectu augmenti alimentorum sicut non videtur locus provisionali, ita à decreto Judicis hoc in casu appellatio etiam quoad suspensivum admittitur ad tradita per Gabriel. *conf. 25, sub n. 17, vers. Tertio cum in confesso.* At contrarium verius existimat Autor hic sub n. 19, vers. in secundo autem, & faciunt tradita per Fontanell. *de pact. nupt. claus. 6, gloss. 2, part. 3, n. 76, tom. 2, Caren. resol. 50, n. 12, ubi respondet Fabr. d. conf. 25, lib. 1.*

Et in hac materia alimentorum quando post sententiam admittantur * seu committuntur attentata ex professo, examinatur hic à n. 2, & dicta *dec. 355, ex n. 7, part. 9, tom. 2, recent.*

CAPUT IX.

SUMMARIUM.

- 1 Falcidia materiam qui tractaverint.
- 2 Falcidia introducta fuit ne hereditas gravata legatis derelicta remaneret. De jure antiquo prohiberi non poterat; secus de novo nu. 4. Detrahitur contra voluntatem Testatoris n. 5. Quando censetur prohibita nu. 6. Expresse prohiberi debet secundum aliquos n. 7.
- 3 Falcidiam retinet hæres quando legata dodrantem excedunt.
- 8 Pius de legatis falcidia non detrahatur. Amplia ut n. 9.
- 10 Pia causa an detrahat falcidiam adversus legata pia. De legato alimentorum detrahatur falcidiam n. 15.
- 11 Testator potest disponere ut etiam de legatis piis falcidia detrahatur.
- 12 Alimentorum ex legato quando detrahatur falcidia.
- 13 Pecunia pro alimentis legata falcidia detrahatur. Legata pro alimentis proprietate legata censetur n. 14.
- 16 Legata dum excedunt vires hereditatis ad ratam diminuantur, sed in legatis piis dubitatur n. 17. Et in legatis alimentorum n. 18.

DE falcidia præter hic congestos fustus * tractat Mangil. de impu. & non sine ratione, quia appellatione falcidiæ regulariter venit Trebalianica, ab una ad alteram currit argumentum ac inter se confunduntur Mangil. *dicta tract. de impu. quæst. 116, n. 3, & seq. & quæst. 130, n. 9, Pereg. conf. 68, n. 3, lib. 1, Rot. dec. 5, n. 10, part. 6, recent. Altograd. consil. 69, n. 73, & seq. lib. 2, ubi tamen inter ipsas diversitates aliquas deducit Caren. *resolut. 249, n. 3, Ciardin. controver. 134, n. 36, Castill. de usufruct. cap. 60, num. 8, & 9, Coccin. dec. 253, nu. 2, Amat. dec. March. 11, n. 31, Ruger. conf. 38, n. 98, lib. 1.**

Ratio præcipua introducendi falcidiam ea fuit, ne defuncti hereditas * gravata legatis derelicta remaneret, & ut instituti hæredes sub spe illius detractionis ad adeundum invitarentur. Author hic nu. 4, Marefcot. *var. resol. 105, nu. 39, lib. 2, Ciardin. controver. 139, n. 17, Redensc. consil. 17, n. 52, Mart. Medic. ad decis. Senen. examin. 29, n. 25, & bene explicat Galvan. de usufruct. cap. 20, fol. 226, in princ. Castill. de usufruct. cap. 6, n. 7, quippe quoniam hæredes gravati legatis * ultra dodrantem ex illis falcidiam retinent. Rot. *dec. 88, n. 21, part. 5, recent. duplicata apud Merlin. dec. 293, Thomas. de tut. & curat. in fin. tract. tit. de falcid. n. 3, fol. 238, Marefcot. dicta resolut. 105, n. 36, & 37, lib. 2, Kauden. de Analog. cap. 1, n. 25, vers. per tot. lib. 1, Bertazzol. conf. civil. 58, n. 54, & seq. Sanchez conf. moral. lib. 4, c. 2, dub. 11, n. 1, Cyriac. contr. 51, n. 48, & 49, & controver. 498, n. 61, Gratian. dec. March. 48, sub n. 4, vers. quia responderetur. Rot. dec. 438, n. 2, p. 2, recent. Ciardin. controver. 140, n. 22, Amat. dec. March. 45, n. 5, cum cæteris apud Authorem hic n. 5, Prædictis accedunt Argel. de acquir. possess. quæst. 8, artic. 35, n. 962, Rot. in Urbeveta legat. 5, Aprilis 1647, in fin. coram R. P. D. Bichio. Mart. Medic. ad dec. Senen. examin. 29, n. 24, Caren. resol. 150, n. 25, Falcidiam per Testatorem de ju-
Melius ad Castillum de Alimentis.**

re antiquo non potuisse prohiberi, jure * autem novissimo id permillum admonet hic Author sub n. 5, vers. & ab initio. Mangil. de impu. q. 113, n. 2, 3, & 6, Marefcot. *var. resol. 105, n. 38, lib. 2, Menoch. de præsumpt. 198, n. 4, lib. 4, subjungens ibid. n. 6, quod etiam in codicillis prohiberi valeat.* Giovagn. *conf. 22, n. 26, lib. 1, Galvan. de usufruct. cap. 20, fol. 227, prope finem.* Ruger. *conf. 38, n. 97, lib. 1, Bellon. de jure accresc. cap. 6, quæst. 4, n. 19, Ciardin. controver. 140, n. 25, Ubi à Testatore prohibita expresse non apparet falcidia, adhuc dicitur detrahi contra tacitam * ac præsumptam voluntatem Testatoris, quemadmodum præter relatòs hic n. 6, comprobant plures alii apud Mangil. de impu. quæst. 113, n. 12. Usque ad eod ut hæres, qui falcidiam non detrahit Testatoris voluntatem sequi videatur ad mentem Authoris hic sub n. 6, vers. unde hæres, & Mangil. de impu. d. q. 113, n. 13, Galvan. de usufruct. cap. 20, fol. 226, medio.*

Tacite an prohiberi possit falcidia, & qualiter tacite prohibita intelligatur, Author excitat, non dispungit tamen articulum * minusve illum determinat se remittens ad Doctores materiam exactè tractantes, quos refert hic n. 1, 7, & 8, quibus addi possunt infiniti de quibus apud Mangil. de impu. *dicta quæst. 113, n. 16, & seq. Bim. consil. 52, n. 14, & 15, Bardellon. consil. 127, n. 3, & sub n. 4, vers. præterea quando.* Lancell. Gall. *conf. 120, n. 16, Sanchez conf. moral. lib. 4, cap. 2, dub. 11, n. 2, Ciardin. controver. 140, n. 26, Cavaler. dec. 537, n. 2, & per totam.* Manent. *conf. 5, n. 43, ubi quando fuit dictum, quod solvantur legata sine contradictione Cyriac. controver. 51, n. 48, & contr. 326, ubi quod numquam falcidia censetur tacite prohibita, nisi quando id verba necessario inferunt, ita ut aliter ea salvari nequeant, & controver. 499, n. 56, & seq. ubi quod censetur prohibita detractio falcidiæ ex legato totius, & integri usufructus Gratian. dec. March. 48, n. 1, & seq. & discept. 46, n. 16, & 18, & discept. 823, n. 7, Kipol. var. resolut. 13, n. 696, & prius n. 693, Ciardin. controver. 140, n. 26, Rot. dec. 453, n. 3, part. 1, & dec. 438, n. 1, ac per totam part. 2, recent. Mantec. dec. 183, n. 2, & 3, & in Urbeveta legat. 5, April. 1647. §. quantum vero coram R. P. D. Bichio.*

Nec quod à prædicta opinione dissentiant Achill. Pedroch. *conf. 16, à n. 1, ad 96, relatus hic sub n. 8, vers. Cæterum.* Achilles Mangil. de impu. *quæst. 113, n. 22, & seq. Mart. Medic. ad decis. Senen. examin. 29, n. 22, Bardellon. conf. 127, sub n. 4, vers. his tamen.* Nevizan. *conf. 2, n. 1, usque ad 33, ubi quindecim adducit fundamenta ad ostendendum, quod falcidia non nisi expresse prohiberi * possit; quicquam relevat contraria enim opinio, quod tacite prohiberi valeat, dummodò id fiat per verba aequipollentia expresse prohibitioni, magis communiter recipitur, & totidem aliis rationibus comprobatur ab eodem Nevizan. *dict. conf. 2, n. 33, usque ad finem, ubi sub n. 49, vers. quid tenendum, rejecta opinione contraria hanc amplectitur, cujus doctrina præcisè canonizata apparet per Rotam *decis. 155, num. 2, part. 2, recent. & conclusionem hujusmodi examinant mox citati Doctores, cæteri ab eis relati, dum volunt etiam tacite per Testatorem falcidiam prohiberi posse, cui sententiæ adhæret Bellon. de jure accrescen. cap. 6, quæst. 4, n. 21, & 22, Rot. in Urbeveta legat. 5, Aprilis 1647. §. quantum vero Bichio. Ubi tamen quod verba debeant esse ad eod clara, ut aliam interpretationem habere non possint.***